

The sound piece consists of four sounds:

The first sound is a combination of lamentations, whinings and singing that have been generated into meditative sounds.

The second sound is an interpretation of lament that is made in cowork with singers.

The third sound is a combination of Karelian and Ingrian based cry singing examples with added distortion effect.

The fourth sound is an interview with the artist's three family members, where they discuss their memories and experiences of their parents and siblings about estrangement. The interview is fragmented, partly unclear and doesn't have a clear start or finish.

Lamentation as such has many names, layers, faces, descriptions, ways of expression and cultural peculiarities.

Lamentation, cry-singing, *itk*, song, mantra, whaling, whining, praying - this ritualistic activity has been found among many nations, in every country. It has many common denominators that still differ from each other.

Lamentation can also be called a cultural metaphor because of its contextually charged nature that for example refers to the quality of lamenters' life, the state of a village; describes great misfortune or pleasure; expresses ritual activity as preparations for a funeral or a wedding, accompanying agricultural or construction work etc.

Lamentation or *itk* is not a widely used word in everyday context - that means it has to be explained in approximate expressions for example "cry-singing". It has the ability to bring us closer to understanding our unconscious thoughts to the point of being startled at what hides in the soul and spiritual world. It makes us realise how vocalising our feelings, without feeling shame in the process, is important for our self expression and how it can also be comforting or motivating to others.

... kui oled selle läbi elanud ...

Kui lubad millelgi suuremal

üllamal

jõulisemal

tugevamal

uhkemaal

valusamal

Endast läbi minna

läbi pugeda

läbi pürgida

läbi tõugelda

läbi jalutada

Sul võtab aega, et

esiteks mõista,

mis just juhtus?

Mis toimub?

Kus sa oled?

Kes sa oled?

Kes sa oled sellel ajahetkel?...

Sellel tunnil,

minutil,

sekundil.

Peeglisse vaadates, sa ei tunne kohe ära seda nägu,

mis sulle otsa vaatab.

Peeglisse vaadates, vaatab sulle otsa peegeldus, mis

justkui on ... sinu ...

Aga sa tajud,

sa näed seda tuttavat nägu

võõrana,

udusena,

laiali valguvana,

dekonstrueeritud.

Peeglisse vaadates, vaatab sulle otsa peegeldus, mida

sa tead ja tunnud seega sa pingutad iga hinna eest,

silmi kissitades seda ära tabada ... edutult.

Selleks hetkeks lepid,

et oled kõndiv

udukogu.

Kui lubad millelgi suuremal

endast läbi minna,

ning näha seda,

mis tegelikult su ees on,

sillerdab tõe palju erksamini,

kui kunagi varem.

Heliteos koosneb neljast korduvast helist:

Esimene heli - meditatiivsed helid, mis on genereeritud inimeste itkust, kaeblemisest ja laulmisest.

Teine heli - lauljatega koostöös sündinud interpretatsioonid itkudest.

Kolmas heli - karjala ja isuri näiteid vananaiste nutulaudest, millele on juurde lisatud müra rõhutamaks selle intensiivsust.

Neljas heli - intervjuukatked kunstniku kolme perekonnaliikmega, milles arutatakse enda ja oma vanemate ning sugulaste kogemust võõrana. Intervjuu on fragmenteeritud, kohati ebaselge, ilma alguse ja lõputa.

Itk on tegevus, millel on mitu nime, tahku, väljundit, iseloomustust ning kultuurilist eripära.

Itk, lament, nutulaul, laul, mantra, ulgumine, vingumine, palvetamine - antud rituaalsel tegevusel on palju ühiseid nimetajaid, seda leidub mitmete rahvaste seas igas maailma otsas, küll aga üksteisest veidi erineval kujul.

Lamenteerimist võib nimetada kultuuriliseks metafooriks, kuna selle fraasid on seotud kontekstiga, viidates tavaliselt itkeja elukvaliteedile, küla seisule; kirjeldades suurt õnnetust või rõõmu; rituaalseid tegevusi nagu matused ja pulmadeks ettevalmistumine; saates põllutöid ja ehitamist. Sageli kasutatakse igapäevases kõnepruugis itku nimetuse asemel ligilähedast väljendit nutulaul.

Itku kaudu suudab inimene luua ühenduse oma teadvustamatusega - võime isegi ehmuda või üllatuda sellest, mis meie hingemaailmas ja vaimuilmast tegelikult peitub.

Itk kui vokaalne väljaelamine paneb meid mõistma, kuidas on võimalik ilma häbita end välja elada, üksteist motiveerida ja lohutada.

Lõpetamata lugu

Unfinished story

Hanna-Liisa Lavonen

Lavoneni küla, Soome-Karjala, 2019. Foto: Sonja Ovaskainen
Lavonen Village, Finnish Karelia, 2019. Photo: Sonja Ovaskainen

Hääled / Voices

Kleer Keret Tali

Maria Nurm

Marleen Kurm

Egle Ehtjen

Natalia Wójcik

Juhendaja / Supervisor

Liina Siib

Suur tänu / Many thanks

Madli Lippur

Svetlana & Johannes Lavonen

Nikolaj & Anja Serdjukov

Sten Saarits

Erko Ever

Hans Gunter Lock

Reimo Võsa-Tangsoo

*EKA maali ja graafika osakond / EKA painting department
and graphic art department*

Hanna-Liisa Lavonen (1994) elab ja töötab Tallinnas. Ta on lõpetanud Eesti Kunstiakadeemia maali bakalaureuse ning magistrantuuri kaasaegses kunstis. Ta on käinud vahetusõpingutel Slovakkias Bratislava Kujutava Kunsti- ja Disainiakadeemias õppides Anton Cierny Intermedia ruumi kommunikatsiooni studios.

Kunstniku praktikas käsitletavat teemat on: vahepealsus ja hallalad, veidrused, eneschool ja pärimusega seonduvad küsimused. Rõhutades materiaalsust, visualiseerib Lavonen veidraid kokkusattumusi või loob atmosfäärset keskkonda.

Hanna-Liisa Lavonen (b. 1994) lives and works in Tallinn. She has graduated Estonian Academy of Arts in the painting bachelors as well as has a masters degree in contemporary art. She has studied abroad in the Academy of Fine Arts and Design in Bratislava, Slovakia in the intermedia room and communication studio, under the guidance of Anton Cierny.

The topics that the artist deals with in her art practice are liminality and gray areas, peculiarities, self care as well as questions regarding heritage. Through her works, Lavonen tries to bring forth thematic relevance, through which putting emphasis on materiality, visualising odd coincidences or creating an atmospheric environment.